Råd og redskap
fra Hørgård

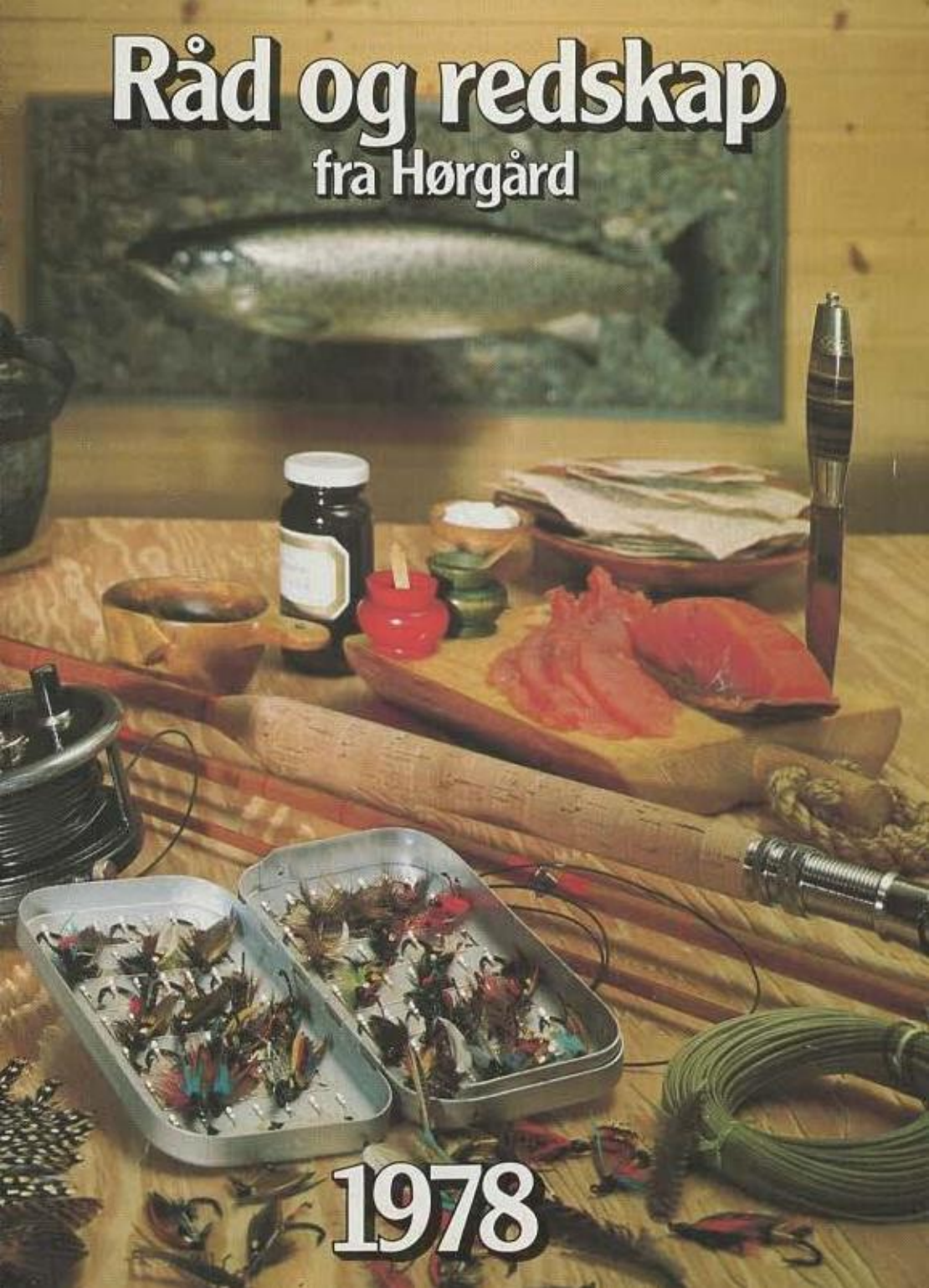

1978

Kveldstanker ved Storsteinen.

av Asbjørn Hørgård

Det er siste dagen i juli — min siste fiskedag i Stjørdalselven for i år. Jeg har fisket i mange timer i dag, men uten å få kontakt med fisk.

Litt sliten etter all kastingen setter jeg meg ned på Storsteinen. Det er en mild, fin kveld. Et lite drag i luften holder knotten unna.

Fluestanga setter jeg opp mot steinen. I dag har jeg bare fisket med flue. Det er slik jeg vil avslutte mitt fiske. Å velge riktig flue, og så servere den slik at fisken blir lurt, er den form for fiske som gir meg mest, fordi den krever mest av fiskeren. Men det er også den form som gir fiskeren størst opplevelse. Får man allikevel ikke napp — ja, da tviler man på om det i det hele tatt står fisk på hølen.

Selv om jeg ikke har fått fisk i dag, synes jeg at jeg har det godt her jeg sitter alene ved elvebredden. Jeg blir sittende lenge.

Tenk, nå har jeg fisket i mer enn 50 år.

Jeg husker min første fisketur. 10 år kunne jeg vel være den gangen. Med stang skåret av rognetre påmontert bjørnetråd og markkrok, fisket jeg for første gang i mitt liv småørret i en stille, liten elv. Etter at jeg hadde lært å lure meg frem til bredden og forsiktig plassere marken, kom det første nappet. Jeg husker gleden, stoltheten — seiersfølelsen. For meg ble det den store opplevelsen — å ha lurt fisken. Er gleden blitt mindre siden? Nei, egentlig ikke, men litt mer blasert må man jo medgi at man er blitt med årene. Etter hvert ble redskapene mer avanserte og fangstene større. En lang fisketid med rike opplevelser har det vært. Ved elv og vann og også ved sjøen.

Jeg er en av de heldige. Min hobby ga meg mitt yrke — redskapsproduksjon. Toppen ble nådd ved feiringen av firmaets 40-årsjubileum. En fest sammen med de ansatte som for meg var en opplevelse. 4 av dem ble tildelt Norges Vel's medalje for over 30 års innsats i firmaet. Det var vel fortjent. Tenk å ha så trofaste medarbeidere. Uten det positive samarbeid som har preget alle mine medarbeidere, ville ikke firmaet vært der det er i dag.

Det startet med en splitcanestang — min første. Laget etter oppskrift fra en engelsk bok som jeg studerte ved hjelp av mager skoleengelsk og leksikon. Det ble en kasteslukstang som ingen ville brydd seg om å se to ganger på i dag. Men for mitt fiske betydde den en revolusjon — da. Etter hvert ble det flere stenger, også fluestenger, og noen av dem var riktig gode. Dette var langt mer interessant enn min stilling som kontormann. Hansken var kastet. Jeg bestemte meg for å prøve meg som stangmaker.

På den ene siden hadde jeg skapergleden, men på den andre sto vanskelighetene i kø. Jeg innså at skulle jeg lære å lage skikkelige stenger, måtte jeg til sportsfiskets hjemland, England.

Penger var det dårlig med. Jeg nærmest tagg meg med en lastebåt. 25 kroner betalte jeg for turen hver vei. Kommet til England, oppdaget jeg at stangbyggerne der voktet vel på sine hemmeligheter, og var lite lystne på å dele dem med en ung og ærgjerrig nordmann. Men jeg fikk nå de fleste hemmelighetene ut av dem til slutt.

Nå kunne jeg altså bygge stenger. Men så var det å få dem solgt. På den tiden skulle fiskestenger være engelske for å bli godtatt, og siden jeg var den første norske produsent som leverte stenger til sportsbransjen, hadde jeg store problemer med

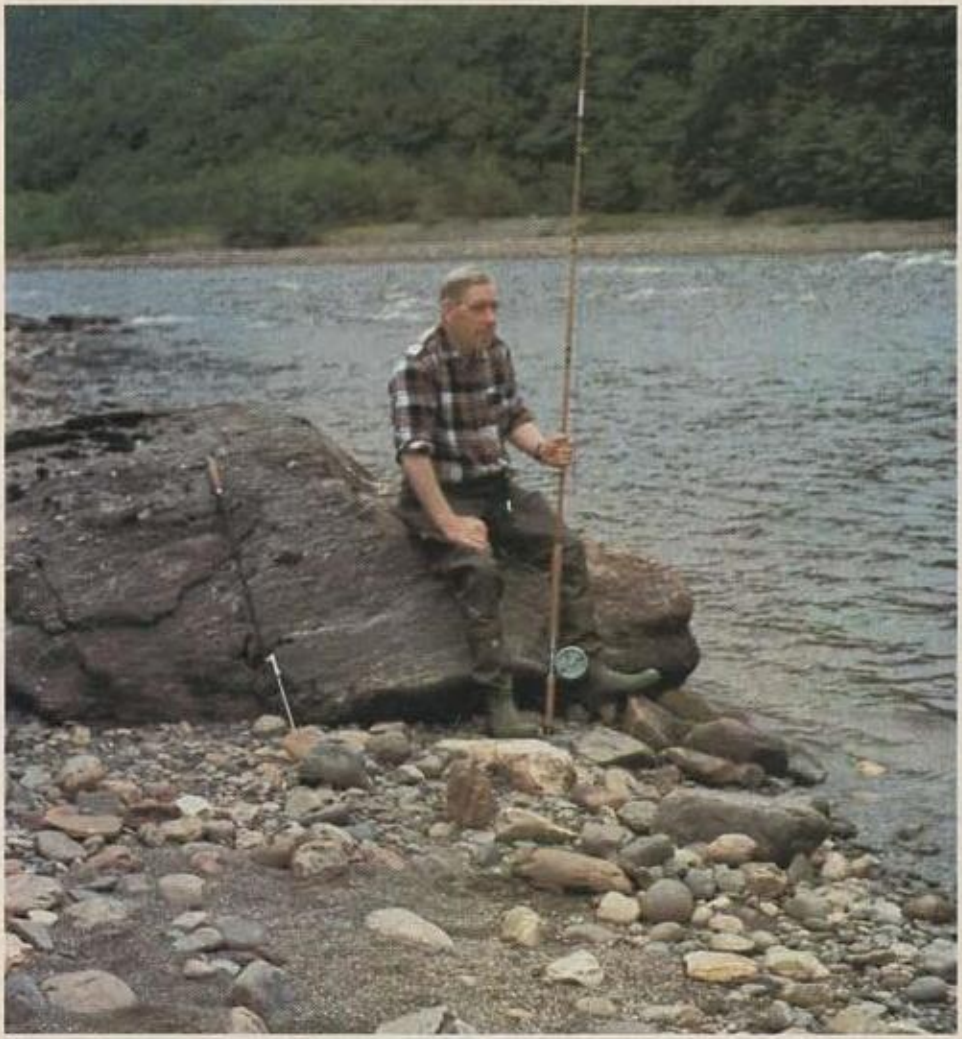

å få sportsfiskernes tiltro til mine stenger. Jeg ser for meg den gangen jeg sto i en sportsforretning i Oslo og en kunde som var i ferd med å kjøpe en fluestang, hadde festet seg ved en av mine. Da han fikk høre at den var laget i Norge, la han den bort. Det var litt bittert.

Etterhvert kom jo anerkjennelsen. Først og fremst ble stengene mine anerkjent som fiskestenger, men etter hvert fikk også konkurransekasterne øynene opp for dem. Fremragende resultater i konkurranser sørget for det. Produksjonen økte, og nå er vi kommet opp i nesten 120.000 splitcanestenger.

Mange typer er det blitt gjennom årene. Noen av dem er gått ut av produksjon eller erstattet med forbedrete utgaver, andre er like populære i dag som for tyve år siden.

Hvilke er jeg selv best fornøyd med? Tja, fornøyd er jeg vel med alle, men kanskje

er det likevel noen av dem som står mitt hjerte nærmest. «Lillemor» for eksempel. Finere ørretstang finnes ikke etter min mening. Særlig til tørrfluefiske fra båt. Lett, elegant og uhyre presist leverer den flua akkurat der jeg vil ha den. Den raske «Konkurranse ED» ble belønnet med Norsk Designsentrums merke for god design. Det var moro.

Til litt kraftigere fiske velger jeg «Konkurranse D». Det er den jeg tyr til når jeg skal prøve sjøørreten og smålaksen med 1-hånds stanga. Så har den da også en helt spesiell aksjon som gjør at jeg kan plassere fremslengen nesten rett ut fra elvebredden, selv om jeg må legge bakslengen oppover langs elven der hvor det ikke er ren baksleng.

I dag har jeg brukt «Tana». Som 2-hånds stang etter laks er den blitt min favoritt. Også den har fått Norsk Designsentrums merke for god design.

En annen fisker ville kanskje valgt andre av mine stenger. Vi fiskere er forskjellige, og godt er det.

Splitcane er etter min mening uovertruffet som materiale for fluestenger. Dessuten gir det meg en egen tilfredsstillelse å bruke ett av naturens egne materialer. Jeg vet med hvilken eleganse disse stengene kan levere en flue, og uttalelser fra kjente og dyktige fiskere har bekreftet det. Derfor har jeg vanskelig for å tro at glassfiber, karbon eller andre kunstige materialer helt skal kunne utkonkurrere splitcane som materiale i fluestenger.

For en del år tilbake gjorde vi et eksperiment. Vi laget en 9 fots haspelstang hvor rotstykket besto av dobbeltbygget splitcane og toppen av hul glassfiber. Eksperimentet ble enda mer vellykket enn vi hadde håpet. Det er min ærlige mening at dette er den beste haspelstang jeg noen gang har kastet med, og ingen andre stangprodusenter kan vise frem maken. Stangen fikk navnet «Splittglass». Den kaster like elegant en sluk på syv gram som en på femti. Vis meg en annen stang som kan det!

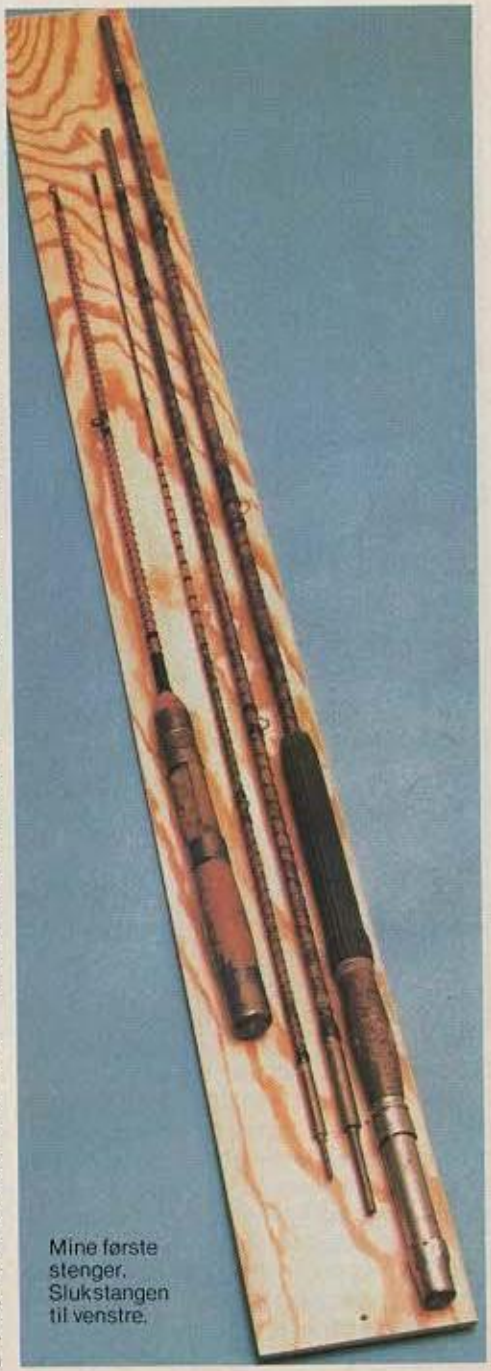

Mine første stenger. Slukstangen til venstre.

Og nå har vi laget en 14 fots fluestang etter samme prinsippet — «Etna». Den skal ha 12,5 meter dobbelt-tapered snøre nr. 12 med 30 lbs. flat nylon bak. En eneste baksleng er nok for å gi imponerende kastelengder. Dermed blir stangen også utrolig lett å kaste med, selv om den er meget kraftig.

De fleste av de nesten 120.000 splitcanestengene er solgt til norske sportsfiskere, men det er etterhvert også blitt temmelig mange utenlandske sportsfiskere som svinger sin Hørgård-stang. Og nå er disse stengene for full fart på vei inn hos engelske sportsfiskere. Jeg må innrømme at nettopp det føles som en liten seier.

Men det er flua som er mest avgjørende for om fisken biter, ikke stanga. Derfor ble jeg tidlig opptatt av å finne andre og helst bedre fluer enn de vanlige mønstrene som fantes i handelen.

Her fikk jeg hjelp av direktør Reidar Brekke. Ved siden av sportsfisket var entomologi, læren om insekter, hans store hobby. Han hadde da også utgitt skrifter om bl.a. ørretens næringsemner, både larver, nympher og ferdigutviklede insekter. Disse ba han meg forsøke å kopiere så nøyaktig som mulig. Det ble til gummiavstøpninger av Matfloa, Vannkalvlarve, May Fly Nymph og Stonefly og spesielt de tre siste viste meget gode fiskeegenskaper. Men med ett unntak har ingen av dem oppnådd det salg de fortjener.

Unntaket er May Fly Nymph. Siste sesong ble det solgt ca. 70.000 eksemplarer av «dyret», og jeg tviler på om noe fluemønster kan vise maken til salg. Men så har den også vist at den er en fremragende fiskefanger både som våtflue og som opphenger foran sluk eller pilk.

Av 25 storlakser tatt av 7 fiskere i Stjørdalselven ble 18 tatt på May Fly Nymph i krok nr. 3/0. 9 storlakser på en natt er et annet resultat jeg kjenner. Denne sesongen har vært dårlig. Bare 11 laks har jeg fått, men 9 av dem er tatt på May Fly Nymph. En fiskekonkurranse i Sverige tenker jeg tilbake på med glede. Blant 250 deltakere fikk jeg like mye på 2 dager med May Fly Nymph som opphenger foran pilken — som bestemann fikk på 3 dager. Den tredje dagen kunne jeg dessverre ikke delta.

Stonefly er en nøyaktig kopi av en stenflue slik den flyter utover vannet og legger sine egg før den dør med utstrakte, gjennomsiktige vinger. Kopien er så nøyaktig at til og med nervene i vingene kommer tydelig frem. Vannkalvlarven er omtrent like nøyaktig kopiert, men den ser nesten for enkel og simpel ut. Fiskeresultatene sier noe annet.

Den største suksessen vi har hatt? Ja, det må utvilsomt være Stingsilda. Sluker som selges i nesten 800.000 eksemplarer årlig, finnes det neppe mange av. Kanskje er Stingsilda den eneste. Så finnes den da også i omtrent hver eneste sportsfiskers slukboks i dette landet. Og i ikke så få andre slukbokser rundt om i verden fra Canada til Australia. Det siste jeg hørte om var at en nordmann på besøk i Sibir blant andre sluker også gå bort sin Stingsild til begeistrede sibirske fiskekamerater. Så nå kommer det vel snart en bestilling derfra også. Jeg håper jeg kan tyde den.

Opp gjennom årene har mer enn en «oppfinner» kommet til meg med forslag og

idéer til fiskeredskaper. Vidunderredskaper som skulle gjøre både han og meg rike. Det ble som regel ikke noe av. Vidunderredskaper har alltid fylt meg med skepsis. Det finnes likevel et unntak. Idéen til den kom opprinnelig fra herrene Clock og Skram hos P. D. Stafseth A/S i Ålesund. Vi utviklet idéen videre og resultatet ble Blue Sea Fishing Reel. Riktignok var vi optimistiske, men virkeligheten har overgått selv våre mest optimistiske drømmer. I år er det solgt nesten 3.000 eksemplarer av Blue Sea Fishing Reel bare i Norge, og i høst skal den demonstreres på redskapsmesser både i Vest-Tyskland og USA, Det ser jeg frem til med forventning.

Mørket tetner rundt Storsteinen. Litt dis stiger opp fra elva, mens månen lager en sti av hamret sølv nedover kulpen. Bruset fra stryket bare understreker stillheten. Det er snart på tide å gå, men det er vanskelig å rive seg løs. Særlig siden det er siste kvelden i år.

Har nå alt vært bare suksess? Har alt slått til slik vi hadde håpet? Nei, det finnes nok eksempler på det motsatte. Redskaper vi hadde stor tro på fordi vi visste de var gode, men som ikke ble solgt.

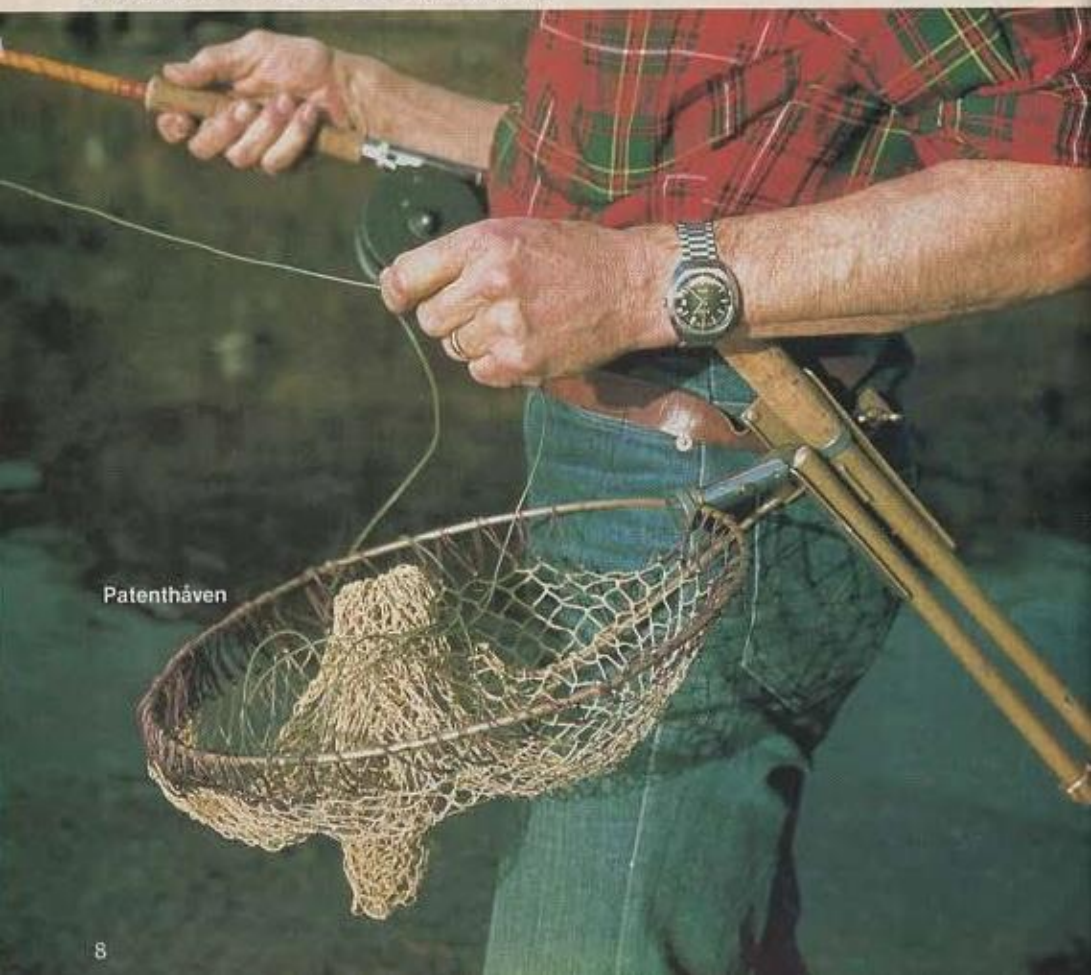

Patenthåven

Patenthåven er et slikt eksempel. Den mest praktiske håv som er laget, etter min mening. Ved hjelp av et belte kunne den spennes fast rundt livet. Håvnettet ble tredd gjennom en ring. Dermed fikk man en rund skål som løstømmen kunne legges i slik at den ikke satte seg fast i kvist og lyng. Og skulle man få en stor fisk, var det gjort i en håndvending å ta håven av skaftet og sette på en kleppkrok. Men for at alle finessene skulle bli forstått, måtte håven demonstreres — og det er det få ekspeditører som har tid til. Litt dyr ble den nok også etterhvert. Jeg vet imidlertid at de som sikret seg en slik håv mens den ennå var i produksjon, ikke vil bytte den bort, og fremdeles er det en og annen som spør etter den.

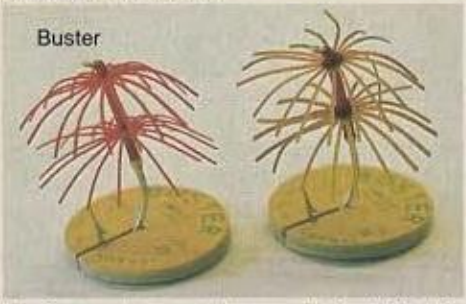
Buster

Buster er et annet eksempel. Forbildet for Buster var Olle Törnbloms berømte flue Chilimps — eller «Reka» som den også kalles. Den største laksen jeg har tatt noen gang fikk jeg i Nidelva på en Chilimps jeg hadde fått av Olle.

Buster besto av støpte, brune eller røde gummistjerner som var montert på en krok eller pilk. Når man dro i snøret la gummistjernene seg bakover, for så å rette seg opp når man slakket snøret. Dermed fikk Buster en viftende bevegelse som fikk fisken til å bite. Enkelt, men effektivt — og nøyaktig samme prinsipp som gjør Chilimps så god.

Og fisken bet, spesielt når Buster ble brukt som våtflue, men også pilken Buster viste seg å ta mye fisk.

Men den skulle vise seg å være for enkel. For selv om fisken bet på Buster, så gjorde sportsfiskerne det ikke. Blant de fargesprakende fjærfluene i butikken hadde den ikke en sjanse. Selv om den nok hadde mer å fare med enn de fleste av dem. Resultatet ble at vi til slutt måtte oppgi produksjonen av Buster.

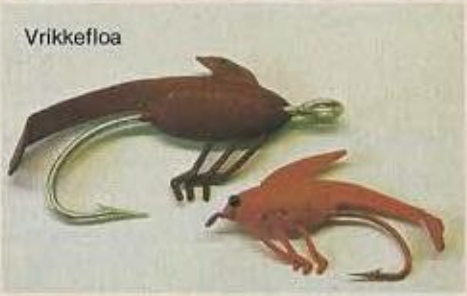
Vrikkefloa

Det samme hendte med Vrikkefloa, en fiskelignende gummi-imitasjon hvor spolen hadde en nitti graders knekk, noe som ga den en vrikkende gang. Også den viste seg å være mer populær hos fisken enn hos fiskerne.

Samme skjebne fikk Matfloa og Vannkalvlarven. Når skal sportsfiskerne innse at det sjelden er de mest fargesprakende og elegante redskapene som fisker best?

Men vi har bestemt oss for å slå enda et slag for Vannkalvlarven. Så godt som den fisker, har den fortjent en sjanse til. Så får vi håpe at sportsfiskerne endelig oppdager hvor god den virkelig er.

Nå står mørket tett — litt småkaldt er det også blitt. Jeg reiser meg og slår floke et par ganger. Mens jeg rigger ned stanga, summerer jeg opp for meg selv.

Sammen med gode medarbeidere har det lyktes meg å skape en trygg arbeidsplass og allsidige og effektive fiskeredskaper. Stort sett har jeg hatt suksess, men også enkelte skuffelser. Men det er vel slik det skal være.

På tross av mørket har jeg ingen vanskeligheter med å finne stien. Jeg har gått her så mange ganger at jeg kunne finne den i blinde. Jeg snur meg en gang. Det siste jeg ser av elva er månens sølvsti som glimter mellom trærne. Takk for i år. Jeg kommer tilbake neste år.

Litt om fluestangen og dens "aksjon."

Fordeler og ulemper ved materialer.
Av Arne-Jacob Schultz.

Arne-Jacob Schultz — kanskje like godt kjent under psevdonymet «Piscator» — vet mer om fluestenger enn de fleste. En dyktig stangbygger på hobbybasis, verdensmester i casting, visepresident i International Casting Federation og ikke minst en meget dyktig fluefisker — joda, han må være den rette til å skrive om aksjon og materialvalg i fluestenger.

Så og si alle forfattere som i nyere tid har skrevet om fluefiske, har forsøkt å definere fluestangens aksjon, og nesten alle kataloger fra fabrikanter skjelner mellom forskjellige aksjoner. Det brukes en hel rad med adjektiver som: hurtig, rask, middels, langsom, myk, stiv, spenstig, og det snakkes om tørrflueaksjon, våtflueaksjon, toppaksjon, bunnaksjon, «parabolic», «zoom» osv.

Stangmakere og interesserte fiskere og kastere har brukt forskjellige metoder for å finne frem til «aksjonen». En av de eldste var Halfords prøve, hvor stanghåndtaket ble fastspent vannrett, og stangen satt i vippende bevegelse opp og ned. Man tellet så antall svingninger i 30 sekunder, og fikk et mål for hvor spenstig stangen var. Jo spenstigere stang, jo høyere svingetall. Man har også brukt såkalte «deflection boards», en plate på veggen med målene opprutet, hvor stangen settes øverst i vannrett stilling med håndtaket fastspent. Ved å belaste de stenger som ble prøvet med samme vekt, kunne motstanden mot å bli tøyet avleses, og man kunne tegne opp, og få et bilde av hvor stangen ble bøyet mest.

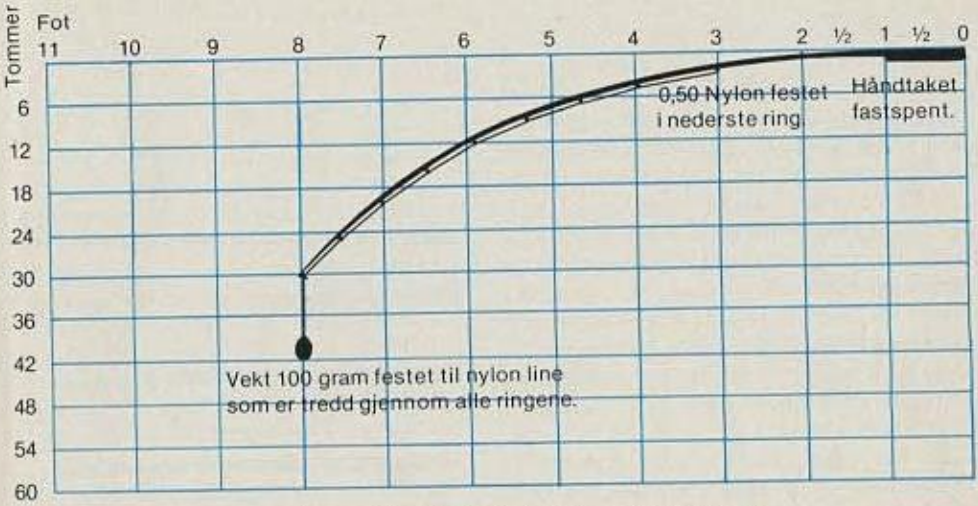

Skjematisk deflection board. Stanghåndtaket må være nøyaktig vannrett.

Slike metoder ser enkle ut, men det er så mange andre faktorer som spiller inn at man ikke får noen tilfredsstillende definisjon.

For det første spiller materialet i stangen en meget avgjørende rolle, og for det annet kan man spørre seg selv: Hva er egentlig «aksjon»?

Vi skal ha fluestangen til å utføre et arbeide for oss, men fluekastere kaster på forskjellige måte, og resultatet blir derfor forskjellig selv om de bruker samme, eller samme type stang.

Aksjon må defineres som den måte stangen utfører sitt arbeide på når den blir brukt av fluekasteren. Fiskeren bør derfor velge sin stang ut fra det han ønsker å oppnå med sin fluekasting. Altfor ofte kjøper man først en stang, så et snøre «som passer til stangen» og deretter snelle, fortommer, fluer, mens det burde være omvendt. Det er fluen fisken biter på. Først må en altså vite hvilken type flue en skal bruke, og formen for fisket. Så er det et spørsmål om fortommen, hvor tynn og hvor lang den skal være, og endelig må en velge et fluesnøre som klarer å håndtere fortommen og fluen. Først etter at dette er på det rene, velger en stangen.

Fremgangsmåten høres vanskelig ut, men er idag ganske enkel å følge. Alle fluesnører er klassifisert etter **vekt,** såkalte AFTM tall som registrerer snørene etter vekten på de forreste 30 fot, et normalt fluekast. Fabrikantene setter nå på stengene sine disse AFTM tallene, og vedkommende stang skal da kunne brukes til AFTM klasse 5—6, eller 7—8, 8—9 osv.

Stengene utfører sitt arbeide ved å **spennes,** de kan sammenlignes med en fjær som blir spent og deretter sluppet så den spretter tilbake. Fiskeren må altså spenne stangen, bøye den mot snøretyngden ved å bevege den i «kastebevegelsen». Fjærspenningen blir utløst ved at kastebevegelsen stoppes. Jeg har i sin tid innført visse begreper, definisjoner, slik at man vet hva det blir snakket om. Det er:

Spenningsperiode:

Den del av kastebevegelsen som spenner stangen.

Styrestillinger:

Det er den stillingen stangen stoppes i, altså hvor spenningen i stangen blir utløst. Vi snakker om fremre og om bakre styrestilling. Det er helt klart at styrestillingen er avgjørende for selve kastets utvikling. Stopper man sent kommer snøret lavt, stopper

man tidlig kommer snøret høyt. Fluekasteren må så innrette spenningsperioden slik at stangen er tilstrekkelig spent før styrestillingen nås, og det er igrunnen det viktigste kravet til et vellykket fluekast. Nå kommer begrepet «aksjon» inn i bildet. Stangmakeren kan hjelpe fluekasteren ved å bygge stangen slik at han kan få brukt den riktig, og få det optimale resultat ut av fluekastet. Men stangmakeren må også ta hensyn til at stangen skal kunne kjøre fisken under uttrettingen, bøte av plutselige rykk og napp, og utøve et press uten å slite av fortommen eller slite fluen ut av fiskens munn.

Det har vært brukt mange forskjellige materialer til fluestenger. Det ble brukt hickory, ask, lancewood, greenheart og andre tresorter. De hadde alle den feil at de ble tunge og langsomme i spenningsperioden. Ble de laget lette og spinkle ville de lett brekke, og fjærvirkningen ville bli altfor liten til effektiv fluekasting.

Da splitcanen ble oppfunnet, sannsynligvis av Samuel Phillippe i Pennsylvania, USA i 1846 betød det et veldig fremsteg for fluekastingen. Materialet, sammenlimte splitter av hard bambus, var spenstig, og stengene kunne lages lettere og allikevel meget sterke og solide.

Først med dette materialet kunne en virkelig bygge «aksjon» etter ønske inn i stangen. Det gjøres ved å variere avsmalningen av emnet fra bunn til topp. Det er klart at fjærvirkningen er avhengig både av materialet, dets spenst og dets vekt, og av avsmalningen, «taperen». En rask avsmalning gir en rask fjærvirkning, en «flatere» taper blir langsommere. På den annen side må en passe på at det skal kastes et fluesnøre som har en viss **vekt.** Stangen må ikke lages så tynn i toppen at den «bøyes igjennom», at den ytterste delen blir liggende flatt i forlengelsen av snøret når stangen blir spent. Stangen må heller ikke lages så kraftig at fluekasteren ikke får utnyttet den. Stangens arbeide er ikke «helautomatisk», det kommer ikke mer ut av den enn fluekasteren kan putte inn.

Skjematisk tegning av endel taperinger som ble brukt til splitcanestenger.
Etter George L. Herter.

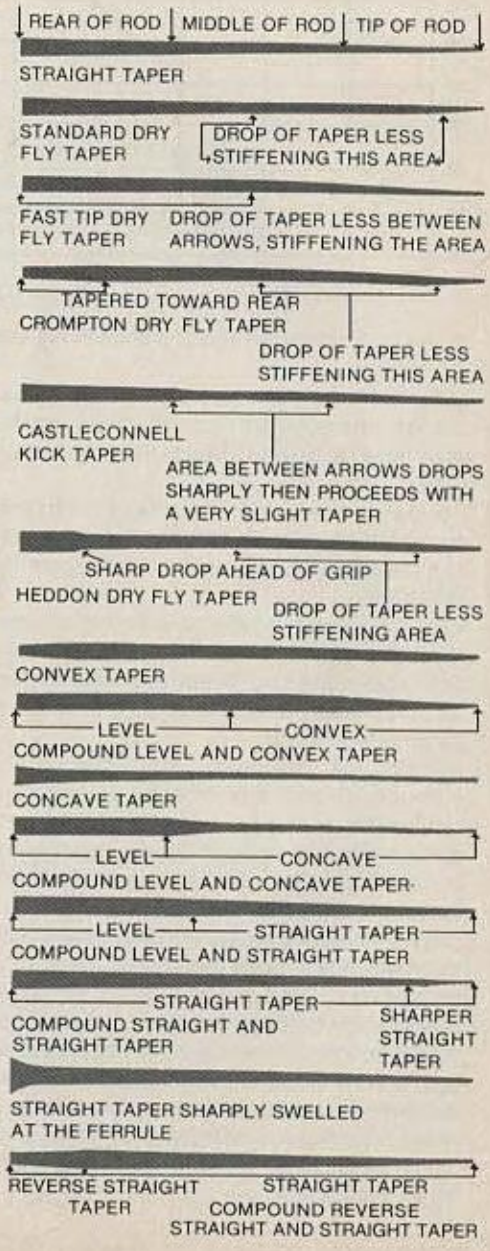

Fra siste verdenskrig og til nå er det kommet til helt nye stangmaterialer og den mest brukte fluestang idag er laget av glassfiber. Det var mange årsaker til denne utviklingen. For det første ble det vanskelig å få de riktige bambusmaterialer til splitcanestenger. De kom fra Kina, og forholdene der stoppet tilgangen. Den fineste bambus heter Arundinaria Amabilis og vokser bare på et begrenset område i Kwangsi provinsen. Det krever lang tid og meget arbeid å få bambus tørret og klargjort til eksport, og Kina har i mange år hatt annet å tenke på.

For det annet ble det en mangedoblet etterspørsel etter fluestenger, og fiskestenger i det hele tatt. Stangfiske ble meget populært, folk har mye mer fritid enn før. Splitcanestenger ble relativt dyre å fremstille, og det nye glassfibermateriale ble dominerende. For det tredje ble glassfiberstengene etterhvert utviklet til å bli meget effektive. Til fluestenger brukes idag for det meste hule emner, avsmalnende rør som gir både letthet og rask aksjon, og tilfredstiller fluefiskernes krav.

For den fisker som ønsker å ha den ypperste redskap og setter de største krav, er nok splitcane fremdeles ønskemålet. Forholdet er nemlig at røret i glassfiberstangen, når det blir bøyet, er utsatt for en «ovaliseringseffekt», det blir sammenpresset i kastebevegelsens retning, og fjærspenningen kan derfor ikke økes i samme grad som ved splitcane. Materialet er imidlertid helt ypperlig til alle fiskestenger, og det er vel kanskje bare de meget kresne og meget dyktige konkurransekastere som setter større krav. Det lar seg nemlig gjøre å lage meget effektive konkurransestenger av det hule glassfibermaterialet ved å sette sammen kortere rørlengder, tre dem inn i hverandre og lime. På den måten kan en få frem en raskere taper, og dermed en hurtigere stang. Selv lager jeg konkurransestenger på den måten, og jeg limer dessuten inn i rørstykkene små rørbiter med visse mellomrom, selvsagt for å motvirke ovaliseringen, stive opp røret i stangen.

Det nyeste stangmateriale er karbon eller grafitt. Det er lykkes å fremstille fibre av kullstoff som på basis av egenvekten — de er meget lettere — har den mangedobbelte fasthet, stivhet og spenst i forhold til glassfibrene. Resultatet er at man kan få samme effekt ut av en lettere stang, og det er ganske klart at det forenkler og letter fluekasterens egen innsats i fluekastet. Foreløpig er imidlertid disse stengene meget dyre, de koster faktisk mer enn en førsteklasses splitcanestang.

Karbonstengene er meget hurtige og stive. Det er derfor fort gjort å få «for meget stang til formålet», det vil si å få en stang som fiskeren ikke klarer å utnytte fullt ut. Jeg skal ikke gå nærmere inn på det i denne artikkelen, det får være nok å si at de 3 materialer, splitcane, glass og karbon krever en noe forskjellig innsats av kasteren i spenningsperioden og noe forskjellige styrestillinger. En vil fort merke det når en prøver de forskjellige stenger.

Heldigvis er fremstillingen av stenger idag kommet så langt at fiskeren alltid vil kunne finne den stangen som passer til hans fiske. Som tidligere nevnt, er stengene merket med — eller det blir oppgitt — den snøretyngdeklasse som stangen skal kunne beherske. Det er verdt å vite at en stang som er merket med f.eks. AFTM 8—9 godt kan brukes med et snøre nr. 7, og i en øvet fluekasters hånd gi bedre resultat enn med nr. 8 eller nr. 9. Derimot bør man ikke bruke snører som er tyngre enn det oppgitte. Husk at det letteste snøre som kan håndteres tilfredsstillende, sikkert gir det beste fiskeutbytte.

Splitcane-stenger har en egen spenst

«Konkurranse B» 9¼' 2-delt

Helaksjon. Dette er en meget kraftig stang for elvefiske etter sjøørret og smålaks. Derfor krever den et nokså kraftig håndledd. «Konkurranse B» er også ypperlig til konkurransekasting.
Stangen kan leveres med et løst stykke som kan festes i stangbutten for å få snella ut fra kroppen under kjøring av stor fisk.
Hulbygget rotstykke og enkeltbygget spiss.
Agat topp- og endering skrufeste og sugeholker.
Vekt: 178 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 9.
Pris: kr. 660,—.
Pris med forlenger: kr. 710,—.

«Aura» 9' 2-delt

Helaksjon. En meget god all-round stang til all slags ørretfiske. Den meget spenstige aksjonen gjør den spesielt god til tørrflue. Enkeltbygget.
Agat topp- og endering, skrufeste og sugeholker.
Vekt: 150 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 8.
Pris: kr. 590,—.

«Konkurranse D» 9' 2-delt

Toppaksjon. Den utpregede toppaksjonen gjør denne stangen ypperlig som kraftig tørrfluestang, men også til våtflue er den meget god. På grunn av den spesielle konstruksjonen kan fremslengen plasseres rett ut fra elvebredden selv om bakslengen p.g.a. træer e.l. må kastes langs denne. Mange bruker den også til konkurransestang. Stangen kan leveres med et ekstra stykke som festes i stangbutten under kjøring av stor fisk. Hulbygget rotstykke og enkeltbygget spiss. Agat topp- og endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 164 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 8.
Pris: kr. 660,—.
Pris med forlenger: kr. 710,—.

«Konkurranse E-D» 8½' 2-delt

Helaksjon. Stangen har en spesiell konstruksjon som gjør den stiv, men meget spenstig og uhyre presis. Derfor er den ypperlig til tørrflue. Det er også tatt mange førstepremier i internasjonale konkurranser i «Flue skish» med denne stangen. Hulbygget. Stål topp- og agat endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 130 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 8.
Pris: kr. 660,—.

«Lillemor» 8½' 2-delt

Toppaksjon. Dette er en virkelig eksklusiv lettvekter og kanskje vår beste stang for ørretfiske. Selv med et svakt håndledd kan du kaste hele dagen uten å bli trett. Den fine toppaksjonen gjør at tørrflua kastes langt og pent, men «Lillemor» er like god til våtflue. Enkeltbygget. Agat topp- og endering, skrufeste og sugeholker.

Vekt: 130 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 6.
Pris: kr. 590,—.

«Veslemøy» 8½' 2-delt

Toppaksjon. Denne stangen er meget lik «Lillemor» og har de samme egenskaper. Men den er litt enklere utstyrt og derfor rimeligere. Enkeltbygget. Hårdforkrommede stangringer, skrufeste og presset holk.

Vekt: 130 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 6.
Pris: kr. 470,—.

«Vesla» 2-delt

Helaksjon. «Vesla» finnes i lengdene 6½', 7', 7½' og 8'.
Fantastisk gode og morsomme stenger. Enkeltbygget. Hårdforkrommede stangringer, skrufeste og sugeholk.

Vekt: 6½' - 110 g, 7' - 118 g, 7½' - 125 g og 8' - 130 g.
Passende snøre: 8' Stonefly Line nr. 6, andre lengder Stonefly Line nr. 5.
Pris uansett lengde: kr. 510,—.

Splitcane-stenger med overflod av kraft

«H. C.» 12' 3-delt

Helaksjon. En meget lett 2-hånds stang med god balanse. Derfor kan man kaste lenge med den uten å bli trett. Tettsurret og med topp utstyr. «H. C.» passer i mindre elver og kan også brukes til grovere innlandsfiske. Dobbeltbygget. Leveres med to spisser.

Vekt: 520 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 9.
Pris: kr. 1.430,—.

«Orkla» 14½' 3-delt

Helaksjon. Dette er en typisk stang for fiske i store elver. «Orkla» har aksjon helt ned til håndtaket — hele stangen arbeider i kastet, hele stangen er med på å avdempe fiskens rykk. De ytterste tommene smalner kraftig av. Dette gjør at flua leveres pent selv med meget kraftige kast. Dobbeltbygget. Leveres med to spisser.

Vekt: 780 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 10.
Pris: kr. 1.820,—.

«Tana» 13½' 3-delt

Toppaksjon. «Tana» har samme utstyr som «Orkla», men den er lettere og har toppaksjon. Stangen er forholdsvis kraftig avsmalnende. Dette gjør den til en stødig stang som styrer snøret meget godt. «Tana» er en ypperlig stang for middels store elver. Dobbeltbygget. Leveres med to spisser.

Vekt: 750 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 10.
Pris: kr. 1.580,—.

«Alta» 14' 3-delt

Toppaksjon. Dette er en meget god stang til rimelig pris. Rasjonell fremstilling og litt forenklet utstyr har gjort dette mulig. Enkeltbygget.

Vekt: 630 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 10.
Pris: kr. 830,—.

«Etna» 14' 2-delt

Toppaksjon. En fullstendig nyskapning blant fluestenger. Rotstykke i dobbeltbygget splitcane, topp i hul glassfiber. Dette gir «Etna» de samme fantastiske kasteegenskaper som «Splittglass». Den helt spesielle toppaksjonen gjør at du med et enkelttapered snøre og flat nylon som bakline, kan oppnå meget store kastelengder selv der hvor det er liten plass til baksleng. Ett baksleng er nok — så skyter snøret ut. Derfor blir du ikke trett, selv om stangen er litt tung. Stangen er ypperlig for store elver med stor, sterk laks. Hårdforkrommede stålringer og forkrommet snellefeste.

Vekt: 950 g.
Passende snøre: Stonefly Line nr. 12.
Pris: kr. 850,—.

Fluesnellen skal være enkel og robust

Hørgårds Laksesnelle

Sikker kjøring av fisken ved bremsing på trommelens ytterkant. Stillbar friksjonsbrems.

4¼" — 450 g.
Pris: kr. 295,—.

Rim Fly

Trommelens bremsekant gir full kontroll. For høyre eller venstre hånds bruk. Finnes i tre utgaver: Rim Fly Light Weight, Rim Fly Regular og Rim Fly King Size.

Vekt: 165 g.

Pris:	Rim Fly Light Weight	kr. 99,—
	Rim Fly Regular	kr. 99,—
	Rim Fly King Size	kr. 102,—

«Målselv»
«Silver Spinn»
«Splittglass»

Kraft til tung sluk og stor fisk

«Målselv» 12½' 3-delt
Meget lang og forholdsvis myk, men kraftig. Denne kombinasjonen gir meget lange kast og meget sikker kjøring av laksen. Ikke minst er denne stangen god i store elver med sterk strøm. Hårdforkrommede stangringer og solid, forkrommet snellefeste.

Passende slukvekter: 24—60 g.
Passende sneller:
Mitchell 302 - 386 - 402 - 486 - 496.
Pris: kr. 660,—.

«Silver Spinn» 10¼' 2-delt
Spesialstang for sjøørretfiske. Lang og smekker med myk, god aksjon gjennom hele stangen. På tross av lengden er stangen meget lett. Kombinasjonen «Silver Spinn» og en Mitchell 300, 410 eller 810 er uovertruffen for sjøørretfiske. «Silver Spinn» kan også brukes som fluestang.

Passende slukvekter: 7—28 g.
Passende sneller:
Mitchell 300 - 410 - 810.
Pris: kr. 390,—.

«Splittglass» 9¼' 2-delt
Rotstykke av dobbeltbygget splitcane, spiss av hul glassfiber. Dette gir en helt spesiell aksjon som ikke kan oppnås med samme materiale gjennom hele stangen. Vi tviler på at det finnes en stang som kaster bedre og er bedre å kjøre fisk på. Ikke tror vi det finnes noen stang som kan kaste så varierende slukvekter heller. Konklusjonen er klar: Dette er vår beste 2-hånds stang.

Passende slukvekter: 5—50 g.
Passende sneller: Mitchell 306 - 406.
Pris: kr. 500,—.